Til:

RETURADRESSE:
FISKEBEINER'N
NTNUI SKI/NORDISK
Stud. post 222
7034 TRONDHEIM

http://www.stud.ntnu.no/studorg/langrenn/fb

Pinglelista

1. Øyvind Antonsen faket skade siden 10 februar. Vurderer å starte den nye gruppa, NTNUI støtteapparat
2. Kari faller ut av anti-pinglelista og helt ned til nest største pingle etter å ha droppet Tio
3. Gjermund fikk ikke dame på Stakefesten. Anne Berit var ikke der
4. Tor Halvor B dropper Tio for å date Hanne Sofie. Han kan ikke være dårligere enn *originalen*.
5. Snorre tok det usedvanlig rolig på stakefesten hva nå det måtte skyldes.
6. Øyvind drar til USA for å slippe overgangen til NTNUI. Reiser med *Judas International*. Hva gjør Tor Halvor nå?
7. Homseklubbene Byåsen og Strindheim og fåreskalleklubben Sauland.

Antipinglelista

1. Øyvind A havnet i fyllearresten på veg til Sindre Opheim
2. Torbjørn Houge løp lengst av samtlige på Tio. Han er nå blitt medlem i klubben der bare Kristin var før. Torbjørn tok i det minste postene i rett rekkefølge.

ALENE MED DET BESTE:

NTNUI

FISKEBEINER'N

ORGAN FOR SKI-NORDISK NR. 59 - 2002

”Forever student...
I wanna be forever student....”

Å fytte rakkern!!

Nå er det eksamenstid igjen og det har akkurat gått opp for meg at det er mye pensum som må læres på få dager. Regner med at jeg ikke er den eneste som føler det sånn. Maimåned skal jo være den første utemåneden. Vi burde fyre opp grillen, gå i skogen, spise soft-is på Nordre eller ta en utepils. Isteden burer vi oss inne på 10 kvadrat med tørre, utenlandske skolebøker. Hvor er fornuften? Det er derfor med glede jeg har mulighet til å distribuere FB til de fortapte sjeler. Her kan dere lese om alt det morsomme som har skjedd tidligere i vår, samt litt av det som kommer til å skje på 16. mai. Kos dere!

Etter et år i redaktørstolen, og tilsammen to år i redaksjonen takker jeg for meg og reiser til Tyskland neste år. Mulig jeg blir korrespondent med base i Darmstadt, men det fordrer at jeg har noe å skrive om. Og det har jeg sikkert. Det er jo en gang slik at FBs motto har vært, er og kommer til å bli; "oppsøkende journalistikk er å finne på noe sjøl". Dette nummeret bærer kanskje litt preg av det. Vi nøler imidlertid ikke å legge litt av skylda på de som sitter inne med sanne rykter og ikke deler de med oss. Vi ville også satt pris på at dere uoppfordret skriver korte artikler til oss. Dette var forresten bra etter Vasaloppet, og igjen en takk til Eirik og Tor Halvor for sine bidrag. Håper alle vil være med på å gjøre jobben til den nye redaktøren, Torbjørn, litt enklere.

Til slutt ønsker jeg alle en sabla god sommer, og takk for meg!!

Lars

Den gamle redaktøren

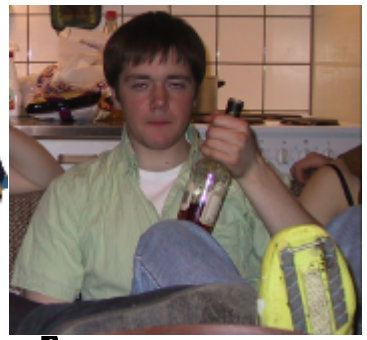

Den nye redaktøren

Jacob lever ennå. Vi velger å ikke kommentere han i dette nummeret.

Kristin slår Hagbart (og Hagbart liker det)

Hagbart: "Æ ramla på sykkel og ødela kneet." Runar knakk bare felgen.

Kristin skal bli samboere.. Hagbart og Nei det skal de ikke

Ullers-Ø og gutta på Skiraffen slanker seg

Svensk-Norsk ordliste (for de som måtte ha bruk for det

Kasse = Pose
Sop = Søppel
Öl = Øl

Alle rykter har et snev av sannhet!!

Øyvind T drar ut på kvelden. Ingen vet hvorfor han drar til Sofie.

Runar har satt inn kontaktannonse i Fjell og Vidde. Kristin svarte.

Torbjørn klarte ikke å gå på do på Skippendalæss med ski på beina

_ett _g _ørt

Hagbart liker ikke at Kristin leser kontaktannonsene i Fjell og Vidde

Ane var overraskende snill på 17. mai

Kari mener Øyvind distribuerer porno på Internett

O-gruppa lær av at vi kun handla for kr 82,- per pers på Studenterhytta under Stakefesten. De hadde ikke satt lasteplanet til Te igen (Det gjorde ikke sjenkekontrollørene heller)

Klinings på Bolkesjø på 16. mai

Vibeke hadde fortsatt ikke kommet hjem kl 23.07 en fredag i eksamensperioden. Her lukter det fugl. Natteravn?

Vibeke gleder seg til å smake Brattwurst. Auf Wiedersehen!

Snorre har fått seg kjæreste. Russejentene får fred for han i år.

Øyvind Antonsen ble arrestert på veg til Sindre Opheim

Harald høvlet over alt og alle på 16. mai

Bård har fått smaken på det gode liv. Russen skjelver i buksene.

Anton: hadde det vært så vel.... :-)

Nok en **Leder**

(Til deg som ikke gidder lese dette pisset: **Les i hvert fall nederste avsnitt**.)
Jepp. Da var endelig snøen borte, slik at vi kan finne frem rulleskiene. Jeg håper alle har hatt en flott vinter, blandede føreforhold til tross. Ski-O NM og Klubbmesterskapet led vel litt under det. Men vi har hatt bra forhold også, og vi kunne for første gang arrangere KM sprint (eller Nord-Trøndersk mesterskap, som speaker kalte det) på Grounden. Suksessen her veide vel opp for dårlige forhold under "normal-KM".
Det var også en bra stor gjeng som fikk erfare Vasaloppets flotte trassé, og også at det er viktig å spise under lange løp.
Og takk for flott Stakefest (honnør til arrangørene)!

Til høsten stikker størsteparten av styret i gruppa av til Tyskland. Det er derfor et prekært behov for nye krefter (Det gjør seg ikke selv osv.). Ha det i bakhodet den dagen du blir headhuntet til et liv som pamp i langrennsgruppa.

God sommer, hilsen Snorre

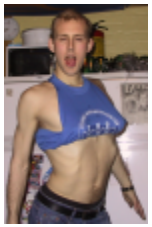

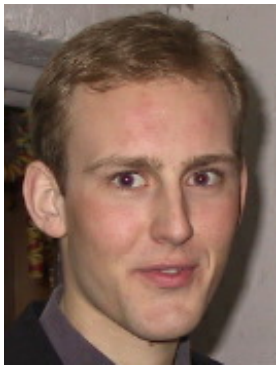

Birkebeinerrennet 2002

Laurdag 23. mars var det igjen klart for årets høgdepunkt i skigruppa. Sidan dette var mitt 10. renn skulle eg få "æra" av å skriva nokre ord frå rennet. Det var litt færre påmelde frå NTNUI enn normalt, men talet var likevel over 100. Rennet var lagt ei veke seinare enn vanleg, fordi det skulle vera avslutningsrenn i World Cup, og fall dermed saman med palmehelga. Sidan det var starten på påskeferien hadde mange valt å koma seg sørover på andre måtar og det var berre ein buss som køyrde nedover på fredagen, normalt er det tre eller fire. Som kjent er det viktig å eta og drikka mykje før slike fysiske strabasar. Det var derfor mange som hadde forrekna seg litt med væskeinntaket då bussen viste seg å vera utan toalett, og den første pissepausen vart alt på Støren. Deretter køyrde me til Rena med den tradisjonelle pausen på omlag ein time på Alvdal. Bussjåføren unngjekk fartsbot i motsetning til andre som valde å køyra privatbil. På vegen nedover fekk me utdelt "Fiskebeinern" og kunne bl.a. lesa kok av Garnæsen sine Birken-råd frå den gongen han gjekk rennet ei gong midt på 90-talet.

På Rena henta me først startnummeret, og som vanleg sytte arrangøren for å testa ut evna vår til å stå imot kjøpepress ved å "tvinga" oss gjennom smale gangar med diverse salsboder. Deretter slapp me ut i det fri igjen og kunne køyra til overnattingsplassen som var Rena Barneskule og ikkje Distriktshøgskulen som vanleg. Me skulle eigentleg ikkje sleppa inn før kl. 17, men etter ein del forhandlingar slapp me inn før og kunne setja frå oss utstyret. Mange gjekk så ned til sentrum igjen (ca. 10 min) for å eta og for å høyra litt på føremeldingar og smurningstips for renndagen. Tipsa gjekk (som vanleg) på grunnvoks + tørrvoks sjølv om slapseføret i Rena sentrum tilsa våtsnøklister, det er "alltid" tørrsnø over fjellet. Sjølv valde eg å varma inn grøn Toko og vanleg blå extra på kvelden og utsette resten til morgonen etter. Før leggetid ordna eg også med sekken på 3.5 kg som skulle berast over fjellet. Natta gjekk som vanleg før eit slikt renn, søvnen var nokså uroleg.

Om morgonen vart me vekte av dei som skulle starta i elitepulja, men eg var tradisjonen tru ikkje blant desse sidan eg var skeptisk til eigen form og hadde stått mot "elitepuljepresset". Starten for M25-29 år gjekk ikkje før 10.30 og det

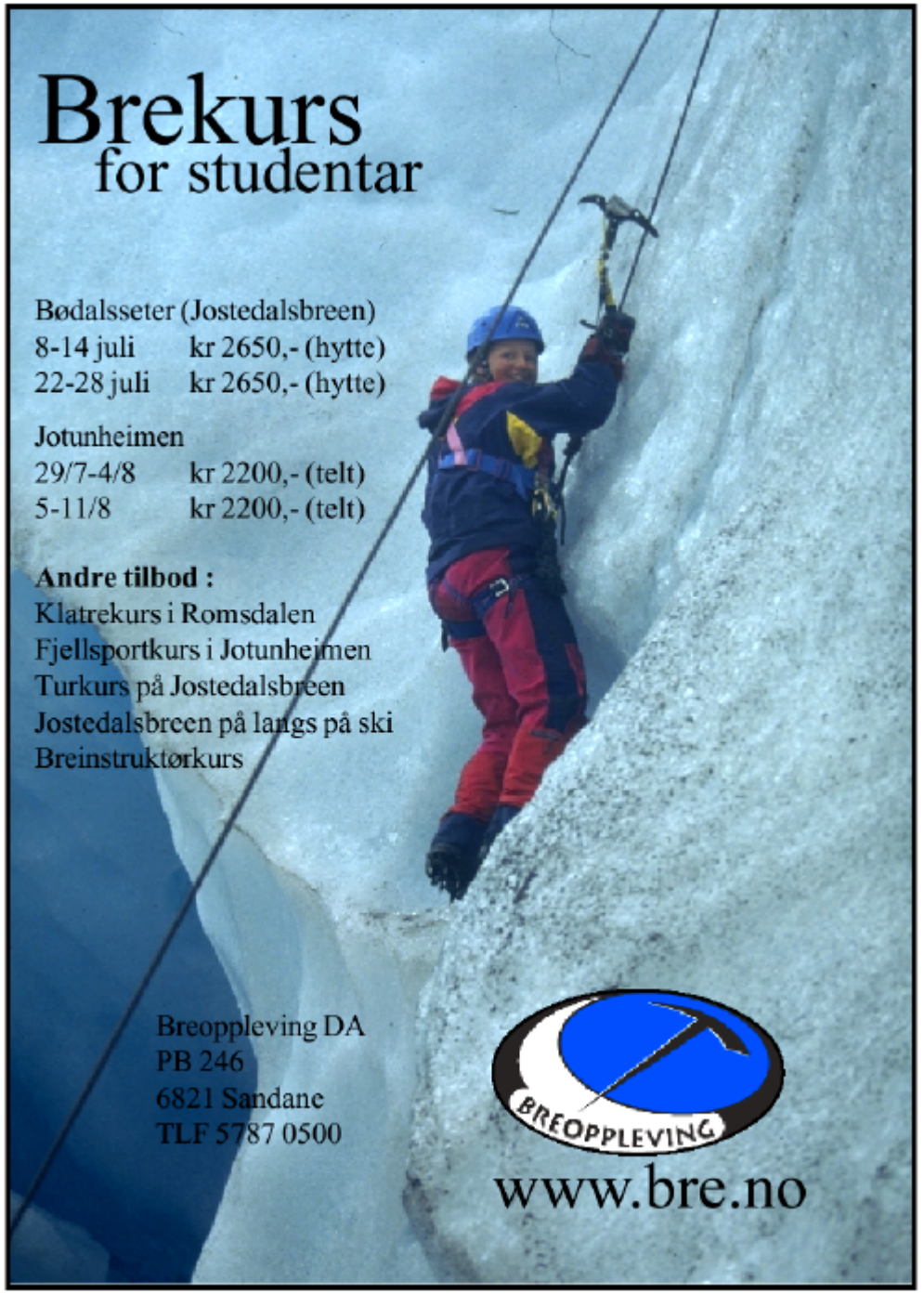

Sex i løypa!!

FB: Er du fornøyd med bursdagskortet fra Krisitn?
Hagbart: Det var pen skrift, men æ fylle 23, og ikke 22 år

FB: Hvorfor kom du ikke på Sindre Opheim?
Øyvind A: Jeg blåste rødt

Leserne: Hvorfor er Sex i løypa så dårlig?
FB: Dere har alt for lite sex i løypa

FB: Hvor fort gikk det til Birken?
Riis: 98 i 80'n

FB: Hvorfor var det så få på Bankettbussen hjem fra Tio?
O-gruppa: Vi er så forbanna kjipe

FB: Hvor hadde du vorspiel til Stakefesten?
Britt Elin: På Falken Bilhjelp

var derfor god tid om morgonen. Det vart litt venting på buss opp til start, men det var likevel rikeleg med tid til å levera sekken som skulle sendast til Lillehammer og smørja skia. Temperaturen ved start var +2?C og -2-3?C på fjellet. Eg smurde med VR60, og sidan eg høyrde att dette ikkje gav antydning til feste i startområdet droppa eg å testa skia før start, det var ikkje der skia skulle vera gode... . Då starten på pulja før gjekk, sprang eg fram for å få ein posisjon i første rekke på starten. Som vanleg blei det ikkje noko oppvarming, men likevel er det viktig å gå for fullt over startsletta for å koma bra ut. Eg kom ut blant dei 10-20 første og var nøgd med det. Etter nokre hundre meter kom me inn i skogen og her begynte det som frykta med ganske lause spor. I dei første motbakkane er det viktig å koma inn ein bra rytme og gå teknisk for å finna marsjfarten for resten av løpet. Skia viste seg å vera bra, festet var iallfall bra og det er det viktigaste på dette rennet. Som vanleg tar det ikkje mange kilometer før ein tar igjen dei siste i pulja før, deretter er vanlegvis alle spora fulle og ein må gå i venstre spor og ropa løype for å koma forbi. I år var det også preparert ei stripe (utan spor) til venstre for alle spora og mange forventa at me som skulle forbi skulle gå her. Stort sett vart løysinga likevel som vanleg, dvs. å ropa "Ja" og viss den framfor ikkje såg ut til å reagera, "JAAAA" slik at han blei redd og skvett ut av løypa. På første matstasjon på Skramstadsetra gjekk eg som på andre matstasjonar rett gjennom og inn til eit av dei siste borda for å unngå kø, men alt er som kjent med måte. Her gjekk eg for langt og enda opp på enden av det siste bordet der det berre var vatn, men av ein eller annan grunn stod det likevel to krus med saft der, og eg var redda. Frå Skramstadsetra (10km) og oppover mot Dølfjellet (15km) er det mange slake motbakkar og eg vart som vanleg svært stiv i ryggen, men etter å ha karra meg opp til Dølfjellet, der det flatar ut og terrenget blir meir variert, gjekk det over. Herifrå og til mål vart eg stort sett liggjande fremst i ulike "tog" av løparar og måtte stå for mykje av "ja-inga" noko som tar på stemma og eg var nokså hås då eg kom i mål. I dei lette partia fram mot den tredje matstasjonen på Kvarstaddammen (ca. 30 km) er det viktig å ikkje "slappa av", men heile tida tenkja på å halda farten oppe. For oss som ikkje heiter Dæhlie til etternamn og dermed kan gå og venta på neste motbakke for å bruka alle kreftene, er det betre å halda litt igjen i dei hardaste motbakkane og heller prøva å gå fort i lette parti av løypa. Her prøvde eg også å eta av New Energyen eg hadde teipa fast til sekken. Problemet er at sjokoladen blir hard ved så låge temperaturar og dermed vanskeleg å eta. Her er ei stor utfordring til Nidar og evt. kjemikarar ved NTNU: sjokolade som er mjuk ved -5?C. Etter Kvarstaddammen kjem det tyngste partiet av løypa opp mot Midtfjellet (40 km). Her kjende eg at eg begynte å bli trøytt, men i slike stunder er det bra å ha mange løparar å gå forbi fordi ein ser at det er mange som har det mykje tyngre

enn ein sjølv ... . På Midtfjellet fekk eg vita at eg låg som nr. 20 i klassen, som var omtrent som forventa ut frå renna åra før. Fram mot Sjusjøen (45 km) gjekk det bra og eg tok igjen nokre løparar i klassen, men gliden i nedkøyringane mot mål var ikkje heilt på topp og eg tapte nokre plasseringar igjen. Av ein eller annan grunn er spora nedover her alltid utslitne av ploging, også det til venstre som skal vera til forbigåing. Kven er det som plogar og går forbi andre?!. Sjølv meiner eg at all potensiell energi ein med mykje strev har opparbeidd bør gå over til kinetisk energi utan tap, derfor ingen ploging. Dette prinsippet gjekk bra heilt til eg kom rundt ein sving der det plutseleg låg strødd 5-10 gamlingar. Eg prøvde å køyra slalåm mellom dei, men ein av siste greidde etter litt febrilsk kaving med skia sine å spenna bein på meg slik at eg ramla. F#¤%& i H#¤%&/ j=%##¤& gamlingar tenkte eg, men så kom eg på at det trass alt er desse gamlingane rennet er til for, me andre får vera glade for at me i det heile får lov å gå og lot vera å seia det. Eg kom meg opp igjen og tok fatt på dei laaaaange kilometrane inn mot mål. Eg begynte å gå tom, men ved å ta ein og ein kilometer kom eg meg i mål. Tida vart 3.16 som var 13 min etter vinnaren i klassen og eg unngjekk så vidt å bli tatt igjen av vinnaren av M2 Per-Christian Torgersud (som burde gått for NTNUI) med 15 min.

Etter rennet kunne eg gledeleg slå fast at eg (så vidt) hadde helde større fart (22.5 km/h) i nedkøyringane og flatane dei siste 13 km. frå Sjusjøen mot mål enn vinnaren av World Cup finalen T. Alsgaard (tid: 2.24, utan sekk) hadde i dei første 10 km med slak motbakke (21.8 km/h). Eg kunne henta mitt 10. merke og ein 10-årsstatuett. I tillegg fekk eg den årlege pokalen som kunne gjera ”Birkenpokalstabelen” min eit hakk høgare i år også. Den største prestasjonen ved dette må vel seiast å vera det å halda seg frisk 10 år på rad og ikkje det sportslege. Den største forandringa i løpet av desse 10 åra er at talet på deltakarar i dei yngste klassane har gått ned. Spesielt i M20-24 år har nedgangen vore drastisk frå 700-800 for nokre år sidan til omlag 250 i år. Sett i lys av dette er det imponerande at Skigruppa i NTNUI har greidd å halda seg like stor som før. Dei beste resultata frå NTNUI var (plassering i parentes): Runar Emberland Lien: 2.52(33), Vidar Udnæseth: 2.53(40), Lars Hagen: 2.55 (61), Gjermund Langslet: 2.56(67) i M-Elite der vinnartida var 2.39, og Vibeke Nørstebø med 3.26(5) i K-Elite der vinnartida var 3.08.

Bussen opp igjen skulle gå så snart alle var klare, seinast kl. 19. Avreise vart ca. kl. 18.59 og me hadde kun ein kort stopp på 20 min undervegs til Trondheim. Og då me var framme var alle var einige om at det hadde vore ein fin tur. Neste år bør talet på løparar frå NTNUI opp mot 200 igjen.

Sjur Mo

Til slutt bildet som etter hvert ble sensuret, Det er tross alt ikke 18 års grense på Fiskebeineren.

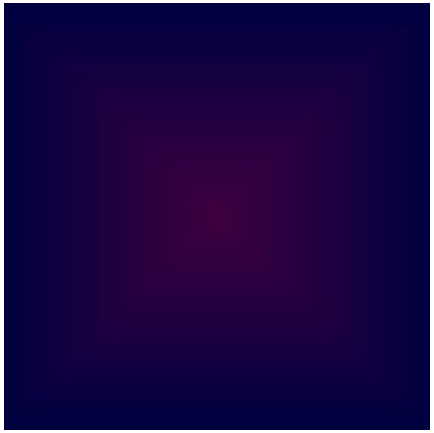

Fra Sindre Opheim

Mens Ola stod i sin egen verden på dansegulvet, såg Harald rødt, åpnet smekken og gøyv på som en kåt vær i verste brunsttida.

Mens dette skjedde inne på hytta, såg Hans Erik sin sjanse å kapre Siri. Siri hadde jo sett Haralds lengselsfulle blikk etter Ola hele kvelden så hun var ikke lenge om å si ja til Hans Eriks tilbud.

Hva Hans Erik har i tankene skal være usagt.

Hvorfor er denne karen så glad?

Trønderne har ”grepet”! Ståle, hvor er dressen din?

Klubbmesterskap sprint

Med en drøy halvmeter snø på plenen på Moholt lå alt til rette for at langrennsgruppas drøm om å kunne arrangere sprintlangrenn inne på studentbyen kunne bli en realitet. I tillegg til værgudene var også Samskipnaden positive. En telefon til Trondheim Bydrift, og det ble besluttet at de skulle kjøre løyper på onsdagen.

På renndagen var det –2 grader og strålende sol. Stort bedre vær kunne vi knapt fått, og deltagelsen sto i stil. Med hele 46 herreløpere og 7 dameløpere på start var det ting som tydet på at det ville bli et langdrugt arrangement, men takket være speakertjenesten ved Rein Gjessing og hans enorme stereoanlegg ble det ikke tid til å kjede seg mellom heatene.

Selve arrangementet besto av en prolog. Deretter ble utøverne sortert etter tid og plassert i heat. Videre var det utslagsmetoden som gjaldt fram til finalen.

Finalen i dameklassen var relativt uspennende da skiorienterer Marte Renaas viste seg å være helt overlegen. I herreklassen ble imidlertid finalen desto mer spennende, men i den helt flate løypa viste tilslutt dansken(!) Martin Møller seg som den sterkeste. Desverre var ingen av de fire finalistene NTNUIere, og det ble derfor arrangert en egen klubbmesterfinale. Her kunne Geir Ove Andersen realtivt enkelt hente hjem seieren.

Alt i alt må arrangementet karakteriseres som vellykket, og dersom snøforholdene tillater det vil nok KM-sprint bli arrangert på Moholt også neste år

Av Sindre Opheim

Så en liten historie om Ola, Harald, Siri og Hans Erik.

Det begynte godt, Harald hadde fortsatt en viss kontroll på Siri, men det var før middagen

Inne på hytta hadde nemlig Ola forvillet seg, og dette var noe Harald måtte utnytte.

(Om Ola hadde tatt narkotiske midler under vorspielet skal være uvisst…)

Vedlegg til stakefesten.

Klokka nærmet seg 16.00 og pensjonistene som enda satt i solveggen trakk seg stille og rolig tilbake da eg kom subbende med en kasse øl i den eine handa og gettoblasteren til Lefdal i den andre. Det var klart for årets store langrenns happening.

Noen fikk jo selvfølgelig mer enn andre, men skal vi holde tradisjonen ved like må jo minst ein person være borte fra middagen.

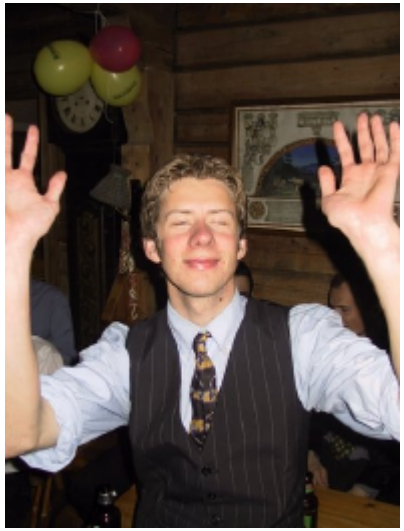

Var det forresten noe som såg denne karen under middagen?

Sindre Opheim

Og jeg skjønner at skifolk ikke er det de engang var, for bare noen få år siden hadde vi ca 4 kvm. med snø, men ble SO avlyst, nei da. Det var nok den gangen menn var menn og kvinner var kvinner.

Følgende lite hyggelige melding kom som svar på Snorres beslutning om å omgjøre skigruppas tradisjonelle kostymerenn til en innendørs kostymefest. Selv om enkelte gamle helter(?) fra tidlige AVHI (Akkurat Voksne Historikeres Idrettslag) tider holdt seg langt vekk, nærmere bestemt en bortgjemt plass på Sunnmøre, var det noen som møtte opp på Skippendales. Enkelte av de som møtte opp hadde imidlertid ikke fått med at festen var flyttet innendørs, og nektet følgelig å ta av seg skiene inne på kjøkkenet. Det ble derfor til tider litt mye beinflørting under bordet. Ikke vet jeg om vedkommende kom seg ned til Omegakjelleren med ski på beina, men å pisse på Skippendalessdassen ble forståelig nok en litt for stor utfordring med ski på beina. Alt i alt forløp festen helt uten de store skandaler, men vi lurer fortsatt på hvor Øyvind Antonsen ble av.

Orientering, hva er det?

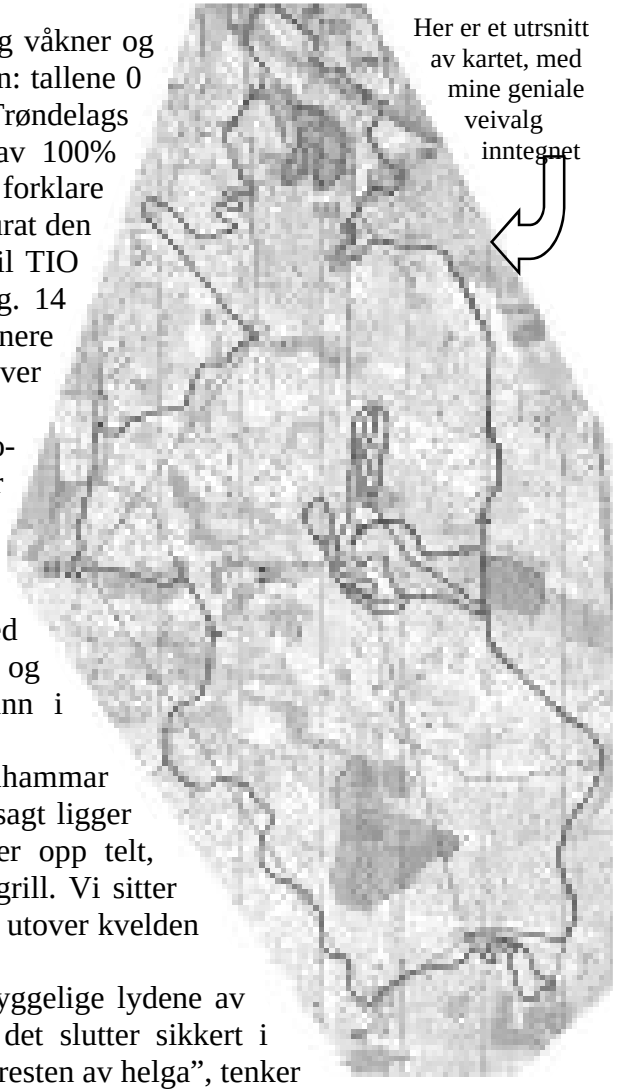

Det er tidlig fredag morgen. Jeg våkner og ser på klokken på klokkeradioen: tallene 0 6 1 5 lyser mot meg. Radio Trøndelags morgensendinger består visst av 100% stillhet (jeg kan heller ikke forklare hvorfor den var stilt inn på akkurat den kanalen). PANIKK!!! Bussen til TIO drar om 15 minutter tenker jeg. 14 minutter og 38 sekunder senere sitter jeg på bussen. ”Dette lover godt”, tenker jeg.
Så kjører vi. Vi leser Blækka, o-gruppas medlemsblad, og hører på TIO-radio, som noen ivrige o-sjeler satt oppe natta før og laget.
Etter en kort stopp i Falun med øvelse på innmarsj med korps og duskedamer, drar vi videre inn i Sverige.
Etter å ha ankommet Surahammar finner vi plassen vår, som selvsagt ligger helt inntil innspurten, og setter opp telt, badstu, lystavle, lydanlegg og grill. Vi sitter og koser oss litt i det fine været utover kvelden før vi alle går og legger oss.
Klokken 0135 hører jeg de uhyggelige lydene av regn som treffer teltet. ”Jaja, det slutter sikkert i løpet av natta, og så blir det sol resten av helga”, tenker jeg. Så feil kan man ta.
Så står vi alle opp, og enkelte benytter muligheten til å ta en tur på Konsum for å gjøre litt innkjøp av smågodt og mat. Det var også sportsutsalg på arenaen, der det bl.a. ble solgt o-sko til stakkars o-løpere som er redd for at joggeskoene skulle bli våte og møkkete.
Litt utpå dagen var det tide for stafett for ungdomslag. Siden vi ikke skulle stille lag der, satte vi i gang med innmarsjen. Ledet frem av feiede flotte toner fra eget bræss-bænd, og fagre drill-babes. Ole var tamburmajor for 76 festklare skiløpere i matsalen på Hytta.

Reker til forrett, svinefilet og fløtegratinerte poteter til hovedrett og frukt til dessert var noe som virkelig smakte. Likevel var det nok noen som synes middagen ble litt vel lang. Men det var et stort program man skulle gjennom. En sangliste med de tradisjonelle: Theodor og Nu klinger igjennom den gamle stad… til en arrangørens nydiktede for året. Snorre og Torbjørn bidro også med gitarspill og egenkomponert sang om trenerne, Lars og Kari og Kjersti. De sistnevnte var forståelig nok ikke like fornøyde med den. I Geir Karlsen sitt fravær tok også Snorre og Lars[1] ansvar og fremførte Terje- Nessen- vitsen. Alltid like morsomt. Rolf hadde jo også en vits jeg trur han har prøvd å fortelle noen ganger før. Fikk ikke helt med meg om han kom til poenget denne gangen, men han holdt i alle fall ikke på like lenge som i fjor. Og så var det premieutdelingen. Erik og Lars hadde som vanlig ordnet opp med noe utradisjonelle premier til litt mer utenomsportslige ”prestasjoner”. Tribunesanger fra VM til våre utvekslingsstudenter og ballonger[2] til Snorre fordi han glemte igjen sakene sine på Ljørdalen (Noen som ser sammenhengen her..?) og blomsterjord og frø til meg og Runar for Birkebeinerresultatene – så din egen premie…. Selvsagt måtte vi heller ikke glemme den ”ordentlige” premieutdelingen for hyttekarusellen og Gull-skia. Og i år var det jammen min tur til å overta den for et år. Det var en stor ære. Så nå kan jeg benytte sjansen til å takke alle treningskamerater gjennom året, og ikke minst trenerne som har lagt opp et fabelaktig program som dannet grunnlaget for vinterens prestasjoner …..Og det er klart det er jo ingen resultater som måler seg med å motta NTHI-skia ✍

Omsider kunne vi i gå fra bordet og ut i store peisestue. Nå skulle det bli dans uti i de lange nattetimer. Og det ble en kjempekveld med swing og moro. Om det tok helt av vet jeg ikke helt, det var nok noe variabelt fra person til person, men enkelte fra o-gruppa hadde dagen etter stor moro av langrennsgruppa i alle fall. De hadde i alle fall navnet på skilaget til Tio klart: 67-kroner-dritings. Så mange fulle mennesker og ikke større omsetningen i baren, hva slags gjeng var det her (Tro hva årsaken kunne være til det….) Når musikken og baren stengte flyttet vi over til den lille stua, hvor Snorre bidro med gitar og sanghefter. Det var da relativt mange som tok kvelden ”tidlig”, men det hadde jo vært en lang dag, så det var vel kanskje på tide.

Når festen var på Studenterhytta var vi flere som benyttet sjansen til å overnatte her også. Og dagen etter våknet vi til knallblå himmel, sol og varme. Da var det bare å nyte frokosten ute på verandaen og avslutte det hele med en skitur til Storheia, mens det ennå er litt snø igjen.
Stor takk til Kari, Ane og Runar for en fin avslutning på sesongen, og så klart til alle andre som var på festen.

Og i samme slengen GOD SOMMER alle sammen!

Vibeke

---

1. Det var Snorre og Geir Ove som fremførte Terje nessen vitsen
2. Snorre fikk underbukser for å ha glemt igjen sakene sine. Jacob og Øyvind fikk ballonger for å ha sprukket på Vasaloppet

Stakefesten 2002

19. april var det igjen klart for årets høydepunkt – Stakefesten. Og i år skulle gammel tradisjon taes opp igjen, og festen ble arrangert på Studenterhytta. Trondheimsværet viste seg fra sin beste side, så dagen kom med sol og varme. Og da var det selvfølgelig klart for vorspiel ute. Men først måtte man komme seg opp til Studenterhytta. Arrangøren hadde satt opp buss fra Moholt, men noen tok festnavnet mer alvorlig, og la opp til stakeøkt fra Sluppen bro. På rulleski da riktignok. Det var mange som tok utfordringen, og med god hjelp av drikkestasjoner underveis (væskepåfylling er viktig), kom de seg opp ikke så altfor lenge etter bussen, med eller uten sperrer…..Gamle skidresser og annet passende kostymer ble tatt i bruk, mens Eskil viste stil og ga ordet skidress ny betydning.

Folk strømmet i alle fall til, og Runar var klar med hoppbakke og punch nedenfor Gråkallen. Det skal sies at det var betydelig mer publikum enn hoppere, men vi fikk da se noen spektakulære hopp. Og med deilig punch med sydhavsfrukter, sol og gode venner hadde vi alt vi trengte. Men mer moro skulle det bli; ølstafett mellom kjøkkenlagene, skiskytterlag og ski-olag. Godt forberedt og informert håpet vi fra Skiraffen på å dra i land seieren her, men i kampen mot noen glupske gutter fra Ullers-O kom vi nok til kort. Og når Lars faller på siste langside går også 2. plassen tapt, så vi må ta til takke med en tredjeplass, men er svært fornøyd med det også.

Det nærmet seg middagstider, og skulle man rekke badstue, dusjing og pynting, ble det etter hvert på tide å vende nesen mot Studenterhytta. Og når vi kom stivpyntede og fine opp fra garderobene ble vi mottatt med trepinner av den typen doktoren stikker opp i halsen på oss for så å be oss si aahh. Denne kvelden hadde de imidlertid et annet formål. Pinnene var merket med figurer, og nå skulle vi finne bordpartnerne våre som hadde samme figurer som oss. Ting gikk ikke helt opp, men alle fikk seg etter hvert plass rundt bordene, og vi var samlet utrolige

anledningen, og imponerte med dansing, skliing i gjørma, og avslutta med en elegant takling av en forbipasserende svenske.
Klokken 1400 var det tid for damestaffett. Etter at de hadde kjempet seg gjennom 5 etapper i de våte svenske skogene, endte 1.laget på en fin 9.plass. Resten av lagene gjorde også en glimrende innsats og tok 150., 170. 215. og 344.plass. Vinnere ble Halden Skiklubb, så det var i hvert fall godt å være norsk skiløper.
Så ble klokka 2200, og det var tid for herrenes stafett. På skilaget var det Runar som løp 1.etappen. Det var fortsatt veldig vått, og jeg hadde skiftet til dagens andre par med sokker, og etter å ha vært våt på beina i 12 timer hadde jeg blitt så pinglete at jeg hadde tatt poser utenpå føttene. Etter litt over en time var de første løperne på veg inn. Til vår store skuffelse hadde ikke Runar knust konkurrentene slik vi regnet med. Så kom han plutselig inn fra skogen, i en ikke alt for stor skidress, og det var klart for Bård på andre etappe. Bård gjorde en hederlig innsats, men jeg må vel innrømme at jeg ikke fikk med meg innspurten hans, for soveposen var litt mer behagelig enn gjørma og regnet utendørs. Bård kom tilbake igjen han også, og vekslet med Rolf som løp 3. etappe. Etter at han hadde gjort sitt, var det Gjermund som skulle løpe 4. etappe, også kalt ”Långa natten”, på 15 km. I luftlinje.
Klokka 4 stod jeg opp, fant frem min rene skidress, rene tørre sko, og gikk ut i gjørmehavet utenfor teltet. Etter litt frokost, bestående av rundstykker og hamburger, tuslet jeg bort til vekslingsområdet. Der fikk jeg brikke, og stilte meg til å vente. Jeg har aldri kommet for sent til starten på en stafett enda, og dette skulle ikke bli den første gangen. Det tok over 40 minutter før Gjermund kom. Det var kaldt og vått og gjørmete å vente. Jeg hadde på forhånd vært redd for å løpe om natta. Det viste seg å være en liten overdrivelse. Så fikk jeg kartet, klokken var vel mellom halv 7 og 7, tror jeg.
Jeg er ikke god til å orientere, noe jeg føler at jeg fikk bevist til fulle. Etter å ha gjort et litt dårlig veivalg som førte til en bom på 1.post, gikk jeg bort til et gjorde, tok ut kompasskurs og gikk rett på, og jeg fant faktisk posten også. 2. posten gikk ganske greit den også, merkelig nok. Jeg gikk muligens litt mer omveier enn mer erfarne o-løpere, og litt mer rett på der det var ”ufremkommelig” skog, men det er slikt man må regne med. De to neste postene traff jeg på etter litt leting også, og hadde begynt å få litt selvtillit på orienteringsfronten, da jeg skulle begynne å lete etter den 5.posten. Det viste seg å være litt vanskelig. For å slippe å orientere så veldig, tok jeg en omvei på et par hundre meter ekstra langs en vei, og tok av på omtrent det stedet jeg trodde var det beste. Det var feil. Jeg gikk så rundt i omtrent en time uten å finne posten. Jeg fant derimot 10 andre poster som jeg ikke hadde noen interesse av å finne. Etter å ha gått tilbake på veien så jeg en skogsvei på kartet

som gikk nesten helt frem til posten. Jeg jogget rett inn, fant posten og jogget ut igjen. Jaja, dette gikk jo fint, tenkte jeg…
Den 6.posten gikk faktisk greit, i hvert fall sammenlignet med den jeg hadde vært innom tidligere. På vei til den 7.posten løp jeg forbi den posten som var den nest siste for 10.etappe løperne. Det er ikke så veldig motiverende å se vinnerlaget stemple inn på nest siste post, mens jeg løper 5.etappe. Jeg fant faktisk både 7., 8. og 9. posten forholdsvis greit, og ble heiet frem på oppløpet av engasjerte HU-OG-HEI-rop.
Etter mellom 2 og en halv, og 3 timer, sendte jeg Are av gårde på 6.etappe. Han måtte puttes inn på laget, selv om han ikke er skiløper.
Etter at jeg hadde fått meg en god og VARM dusj ruslet jeg tilbake til det fine våte leirområdet for å få med meg resten av stafetten.
Siden jeg hadde brukt litt mer enn estimert tid, måtte resten av laget starte i fellesstart som ble avviklet 10:30. Skilaget stilte der med Thomas, Eirik, Harald og Lars, som alle gjorde en veldig god innsats. Hvis ingen gjorde noen store feil, tok vi alle postene, og jeg er i hvert fall fornøyd med det, selv om målet før start var å komme blant de 10 beste…
Også i herreklassen var det Halden Skiklubb som vant. Beste NTNUI-lag ble som ventet 1.laget på en 58.plass.
Etter at stafetten var unnagjort pakket vi sammen utstyret, satte oss på bussen, og vendte nesa hjemover. Noen satte seg på den trange lese-sove-pingle-bussen, mens atter andre følte seg mer hjemme på bankettbussen. Vi langrennsløpere som var modige nok til å sette oss på bankettbuss med o-løpere ble mobbet på grunn av alkoholkonsum på stakefesten. De hadde regnet ut at skilaget hadde kjøpt drikkevarer for til sammen 820,-, noe o-løperne likte å minne oss på. Men siden vi skiløpere ikke lider av dårlig selvbilde på samme måte som o-løpere, følte vi ikke noen trang til å synke ned på deres nivå for å bevise noe. Dessuten synes jeg ikke o-løpernes gjennomsnittlige konsum var så mye å skryte av heller. For å bevare mitt gode rykte, fant jeg ut at jeg måtte legge meg til å sove ved titida.
Vel hjemme igjen var det bare å ta med alt som var av klær, sko og sovepose, og sette på hhv 60, 40 og 40 graders vask med omo-color-tabletter.
Det var gøy, men jeg tror nok jeg skal lære meg å lese kart litt bedre før jeg prøver noe slikt igjen.

Torbjørn

HANK SPORT A/S -

STUDENTENES SPORTSBUTIKK

BEST PÅ SYKKEL, SKI OG FJELLUTSTYR

SKI:

ALPIN-/TELEMARKSKI: - SALOMON, ATOMIC, VØLKL, NORDICA, FISCHER, TUA
FJELL-, TUR-, LANGRENN- OG BARNESKI: - FISCHER, ATOMIC, ÅSNES
+ ”ALT” AV SKITILBEHØR.
SKREDSØKERE, SONDESTENGER, SPADER, RYGGPLATER OG HJELMER.
VI HAR OGSÅ STEINSLIPMASKIN
FJELLBEKLEDNING: ARCTERYX OG NORRØNA
LANGRENN-/TURBEKLEDNING: SWIX OG BJØRN DÆHLI

SYKLER:

DBS, GT, TREK, BIANCHI, HARD ROCX (ALLE SYKLENE NÅ PÅ TILBUD)
+ “ALT” AV DELER OG TILBEHØR.

FJELLUTSTYR:

FJELLKLÆR: ARCTERYX OG NORRØNA
TELT: HELSPORT(PÅ BESTILLING)
SOVEPOSER: AJUNGILAK
FJELLSKO: CRISPI OG ALFA
SEKKER: ARCTERYX OG NORRØNA
HODELYKTER: PETZL OG MILA
+ ”ALT” ANNET TIL FJELLTUREN.

SOM STUDENT FÅR DU 20% PÅ DE FLESTE PRODUKTENE I BUTIKKEN.

VI HAR UTSTYRET SOM DU TRENGER

VELKOMMEN TIL:
HANK SPORT PÅ MOHOLT
ÅPNINGSTIDER: 10-19(10-15)